

LBDIS

We know
books

**JENNIFER L.
ARMENTROUT**

*Scandaluri
sub
clar de lună*

Traducere din limba engleză
CORINA NICOLAE

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Stând în genunchi, Rosie Herpin trase adânc aer în piept pentru a se calma, ignorând pietricelele ascuțite care îi intrau în piele. Se aplecă în față, punându-și palma peste piatra albă și încălzită de soare. Nu era chiar confortabil să îngenuncheze într-o rochie mulată, dar astăzi nu putea să poarte blugi sau colanți.

Închise ochii, coborându-și mâna către dreapta, trasând urmele superficiale cioplite cu trudă în piatra tocită. Nu era nevoie să se uite pentru a ști că ajunsese la nume – numele lui.

Ian Samuel Herpin.

Trecând cu degetele pe deasupra fiecărei litere, le rosti în tăcere și, când termină, ajungând la litera N din numele de familie, se opri. Rosie nu trebuia să continue pentru a ști care erau datele de dedesubt. Ian avusese 23 de ani. Și nici nu trebuia să deschidă ochii pentru a citi singurul rând gravat în piatră, pentru că acel rând îi era întipărit în minte.

SĂ-ȘI GĂSEASCĂ LINIȘTEA CARE
L-A OCOLIT ÎN VIAȚĂ

Rosie își retrase degetele de pe piatră, dar nu deschise ochii, ducând mâna la piept, chiar deasupra inimii. Detesta acele cuvinte. Părinții lui, fie ei binecuvântați, le aleseseră, iar ea nu avusese,

în acel moment, nici mintea și nici inima să îi contrazică. Acum, își dorea să o fi făcut.

Pe Ian nu îl ocolise liniștea. Fusese chiar acolo, așteptându-l, înconjurându-l. Doar că liniștea... nu reușise să ajungă la el.

Asta era diferența.

Cel puțin, pentru Rosie.

Trecuseră zece ani de când planurile lor de viitor – planuri care incluseră diplome universitare, o casă cu o curte minunată, copii și, poate, cu voia lui Dumnezeu, nepoți pe care să-i răsfețe la pensie – se sfârșiseră cu o armă despre care Rosie nici măcar nu știa că soțul ei o avea.

Zece ani rememorând, din nou și din nou, timpul pe care îl petrecuseră împreună, căutând semnele că tot ceea ce fuseseră și tot ceea ce ar fi trebuit să devină era doar o fațadă, pentru că trăiau două vieți diferite. Rosie crezuse că totul era perfect. Da, aveau probleme, așa cum avea toată lumea, dar nu era vorba despre nimic important. Dar pentru Ian? Viața lui nu fusese deloc perfectă. Totul fusese o luptă. Nu una constantă. Nu ceva cu care să se confrunte în fiecare zi. Lucrurile care îi măcinaseră gândurile și emoțiile erau bine ascunse. Depresia fusese un criminal tăcut. Absolut nimeni nu se așteptase la asta, nici familia, nici prietenii și nici măcar Rosie.

Abia mai târziu, peste mulți, mulți ani, după foarte multă introspecție, Rosie ajunsese la concluzia incertă că viața lor nu fusese o minciună totală. Se luptase cu toate etapele durerii înainte de a ajunge în acel punct. Unele lucruri fuseseră adevărate. Ian o iubise. Știa că măcar asta era adevărat. O iubise din tot sufletul.

Un cuplu încă din liceu.

Asta fuseseră.

Se căsătoriseră în vara în care terminaseră liceul și amândoi munciseră din greu ca să-și construiască o viață, poate un pic prea din greu, și asta se adăugase la ceea ce îl măcina. El petrecuse mult timp la fabrica de zahăr, în vreme ce Rosie urma cursurile Universității Tulane, muncind pentru o diplomă în învățământ. Vorbiseră despre acele planuri – un viitor, unul pe care acum știa că Ian și-l dorea mai mult decât orice.

Ea avea 23 de ani, aproape terminase facultatea, și își căutau prima lor casă, când Rosie primise un telefon de la poliție în timp ce era în oraș, la brutăria părinților ei, și i se spusese să nu se ducă acasă.

Mai avea o lună până la absolvire, când Ian sunase la poliție și spusese ce avea de gând să facă. Abia începuseră stresantul proces de a aplica pentru o ipotecă imobiliară, când aflase că bărbatul cu care era căsătorită de aproape cinci ani nu-și dorise ca ea să fie cea care să vină acasă și să îl găsească. Era cu o săptămână înainte de ziua lui de naștere, când visul lor american se transformase într-o tragedie americană.

Ani de-a rândul, ea nu înțelesese de ce făcuse el asta. Ani de-a rândul în care se simțise atât de nervoasă și de vinovată, gândindu-se că ar fi trebuit să vadă ceva, că ar fi putut să facă ceva. Abia când s-a dus la Universitatea din Alabama și s-a înscris la programul de psihologie, a început să accepte că fuseseră semnale de alarmă pe care majoritatea oamenilor nu le-ar fi observat niciodată.

Prin intermediul cursurilor și al propriei experiențe, a învățat că depresia nu arată deloc așa cum cred oamenii – așa cum crezuse ea.

Ian zâmbea și trăia, dar făcuse asta pentru Rosie. Făcuse asta pentru familia și prietenii lui. Zâmbise, râsese și se trezise în fiecare zi și mersese la muncă, își făcuse planuri și lenevise duminica împreună cu ea pentru ca ea să nu își facă griji pentru el sau pentru ca ea să nu se simtă prost. Nu voia ca ea să se simtă la fel ca el.

Și continuase să facă asta până când nu mai putuse.

Vina se transformase, într-un final, în regret, și regretul se micșorase până devenise un ghem de emoții care era mereu acolo, indiferent de ce făcea, atunci când își permitea să se gândească unde ar fi fost, cine ar fi fost dacă lucrurile ar fi fost altfel. Și asta era, ei bine, viața.

Acum, deja trecuse mai mult timp de când el nu mai era decât timpul petrecut împreună, și, deși fiecare lună, fiecare

an deveneau mai ușor de suportat, tot o distrugea câte puțin chiar și să-i spună numele.

Rosie nu credea că poți trece, pur și simplu, peste pierderea cuiva pe care l-ai iubit cu adevărat, cineva care a fost nu numai prietenul tău cel mai bun, ci și jumătatea ta. Nu mai primeai înapoi partea aceea a ta pe care o dăduseși iremediabil unei alte persoane. Când persoana pleca, acea parte dispărea pentru totdeauna odată cu ea. Dar Rosie credea că poți ajunge să accepți că nu mai este acolo și să continui să trăiești și să te bucuri de viață.

Nu era de nimic mai mândră cum era de faptul că făcuse întocmai asta. Nimeni, absolut nimeni, nu ar putea spune că era slabă, că nu își revenise, pentru că nimeni nu putea înțelege amalgamul turbulent și schimbător de emoții profund violente care veneau odată cu pierderea unei persoane pe care o iubeai mai mult decât orice pe lume, atunci când aceasta se sinucidea.

Nimeni.

Nu obținuse doar o diplomă sau două, ci trei. Ieșise și se distrase, genul acela nebunesc de distracție care părea că mai avea puțin și devenea genul de distracție care se termină cu venirea poliției. Transformase ceea ce obișnuia să fie o curiozitate pentru toate lucrurile paranormale – pasiune pe care o împărtășise cu Ian – într-o carieră secundară legitimă, unde îi întâlnește pe cei mai buni oameni din lume. Rosie ieșise și la întâlniri. Des. La naiba, tocmai ieșise la începutul săptămânii cu un tip pe care îl cunoscuse la brutăria părinților ei. Și niciodată nu se abținuse. Niciodată. Viața era al naibii de scurtă pentru asta.

Învățase asta pe calea cea grea.

Dar astăzi, la comemorarea a zece ani de la moartea lui Ian, era greu să nu simtă ca și cum totul se întâmplase chiar ieri. Era aproape imposibil să nu fie cuprinsă de o tristețe sufocantă.

Ducându-și mâna la gât, atinse lanțul de aur pe care îl purta mereu. Îl scoase de sub gulerul rochiei, strângându-și degetele în jurul inelului de aur. Verigheta soțului ei. O duse la buze și sărută metalul cald.

Într-o zi, avea să pună acest inel undeva în siguranță. Știa că avea să o facă, doar că acea zi nu venise încă.

Deschizând ochii, își reținu lacrimile în timp ce își coborî privirea către buchetul de flori proaspete care se odihnea pe pământ. Bujori. Floarea ei preferată, pentru că Ian nu avea una. Erau boboci pe jumătate înfloriți, de un alb clar și cu roz în mijloc, un roz care avea să se transforme în cele din urmă în alb. Ridicând tulpinile umede, inhală parfumul puternic de trandafiri.

Rosie trebuia să plece. Îi promisese prietenei ei Nikki că avea să o ajute astăzi cu mutatul, deci era timpul să se întoarcă la apartamentul ei, să se schimbe și să se poarte ca o bună prietenă. Se aplecă...

O înjurătură joasă o făcu să tresară. În mod normal, nu auzea prea multe înjurături în cimitir. De obicei, lucrurile erau destul de liniștite. Pe buze îi apărură un mic rânjel. De regulă, înjurăturile și cimitirele nu se potriveau. Cercetă cu privirea aleea îngustă din dreapta, însă nu văzu nimic. Lăsându-se pe spate, se uită în stânga și găsi sursa.

Un bărbat sprijinit într-un genunchi, cu spatele la ea, strângea florile care căzuseră într-o baltă rămasă după ultima furtună. Chiar și de unde stătea ea, putea vedea că buchetul delicat pe care îl adusesse era distrus.

Punându-și o mână la ochi, miji ochii în lumina soarelui, uitându-se la bărbatul care se ridica. Era îmbrăcat ca și cum venise direct de la muncă. Pantaloni închiși la culoare asortați cu o cămașă albă cambrată. Mânele erau suflecate până la coate, lăsând să se vadă brațele bronzate. Era final de septembrie, și în New Orleans încă era o atmosferă foarte sufocantă și umedă, așa că își imagină că, dacă ea mai avea puțin și murea de cald în rochia ei neagră, el mai avea puțin și își dădea cămașa jos.

Încă stând cu spatele la ea, bărbatul se uita la florile distruse. Se întoarse în cealaltă direcție, cu umerii încordați. Mergea grăbit, ducând florile la un stejar bătrân acoperit de mușchi. Era un mic coș de gunoi acolo, unul dintre puținele din cimitir. Aruncă

florile și apoi se întoarse, dispărând rapid pe una dintre numeroasele alei.

Doamne, ce nasol!

Părăndu-i rău pentru bărbat, decise să acționeze. Cu grijă, luă jumătate dintre fire și apoi se aplecă în față, punând restul în vaza din dreptul mormântului. Își luă cheile și, în timp ce se ridica, își puse ochelarii de soare cu rame mov. Grăbindu-se pe aleea bătătorită, cu petice de iarbă, merse pe aleea pe care îl văzuse pe bărbat. Avu noroc, pentru că îl zări lângă mormântul în formă de piramidă. De acolo, el o luă la dreapta, iar ea, simțindu-se puțin ca un hărțuitor, merse în urma lui.

Bineînțeles, putea să strige după el și să-i dea cealaltă jumătate a buchetului de bujori, dar părea greșit să strige la un străin într-un cimitir. Asta era ceva ce mama ei nu ar fi privit cu ochi buni.

Și nimeni nu o întrecea pe mama ei la asta.

Bărbatul coti din nou și apoi ieși din raza ei vizuală. Ținând florile în mână, trecu pe lângă un mormânt cu o cruce mare și apoi își domoli pașii.

Îl găsi.

Stătea în fața unui mausoleu masiv, flancat de doi îngeri perfecți care plângeau, și doar stătea acolo, la fel de nemișcat precum îngerii aceia, cu brațele întepenite pe lângă corp și cu pumnii strânși. Ea făcu un pas în față în timp ce se uita la numele mausoleului.

De Vincent.

- La naiba! spuse ea și făcu ochii mari.

Bărbatul se răsuci, și Rosie stătea, dintr-odată, la câțiva pași de Devil.

Așa îl numeau revistele de cancan.

Așa îl numea și o mare parte a familiei ei.

Lui Rosie îi plăcea să se gândească la el *în visele ei cele mai sălbatice*.

Toată lumea din New Orleans, statul Louisiana, și probabil mai mult de jumătate din țară știa cine era Devlin de Vincent. În afara tuturor fotografiilor cu el și cu logodnica lui care erau

publicate în mod constant la rubrica „Viață și timp liber“ a ziarului, el era cel mai mare dintre cei trei frați de Vincent care încă trăiau, moștenitorii unei averi pe care Rosie, împreună cu restul lumii, nici măcar nu și-o putea imagina.

Ce mică e lumea.

Doar la asta se putea gândi în timp ce se uita la el. Prietena ei Nikki lucra pentru familia de Vincent. Ei bine, lucra temporar acolo și, în prezent, avea o legătură cu fratele mijlociu. Întreaga situație era un dezastru complet în prezent, iar Gabriel de Vincent era pe lista „iubiților care trebuie să-și rezolve problemele“.

Dar faima familiei de Vincent și relația instabilă a prietenei ei cu Gabe nu erau singurele motive pentru care știa mai multe despre ei decât majoritatea oamenilor.

Era din cauza casei lor – a terenului lor.

Proprietatea familiei de Vincent era una dintre cele mai bânțuite locații din întregul stat Louisiana. Rosie știa asta pentru că fusese un pic obsedată de toate legendele din jurul proprietății și al familiei, dintre care una includea un blestem. Da. Se presupunea că familia și proprietatea erau blestemate. Cât de tare era asta? Bine, poate că nu era pentru cei implicați, dar Rosie era fascinată de întreaga situație.

Din cercetările pe care Rosie le făcuse cu mult timp în urmă, totul pornea chiar de la teren. New Orleansul fusese afectat de multe epidemii violente la sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea. Varicelă. Gripă spaniolă. Febră galbenă. Chiar și ciumă bubonică. Mii de oameni muriseră și chiar și mai mulți fuseseră puși în carantină. Adesea, cei morți și cei care erau pe moarte erau trimiși în același loc, lăsați să putrezească. Terenul pe care era amplasată casa familiei de Vincent fusese unul dintre acele locuri folosite frecvent în multe dintre aceste epidemii. Chiar și după ce casa fusese construită, terenurile din apropiere erau în continuare folosite în timpul epidemiilor ulterioare. Toate acele boli și decese, amestecate cu toată durerea și deznădejdea, aveau să lase în urmă energii negative.

Și terenul familiei de Vincent chiar avea energii negative.

Casa în sine luase foc de mai multe ori. Incendiile puteau fi explicate cu ușurință, dar toate acele morți suspecte? Mai erau și lucrurile pe care i le povestise prietena ei Nikki. Apoi, era vorba și despre blestemul familiei de Vincent, și ceva chiar și mai nebunesc?

Liniile Ley.

Liniile Ley erau, în esență, linii drepte de energie care circulau pe suprafața întregului pământ și despre care se credea că aveau legături spirituale. Linia care pornea chiar de la Stonehenge traversa Oceanul Atlantic și trecea prin orașe precum New York, Washington, D.C., New Orleans. Și, conform cercetărilor ei, trecea direct prin proprietatea familiei de Vincent.

Rosie ar fi făcut lucruri rele, teribile, pentru a intra în acea casă și a investiga.

Dar era puțin probabil ca asta să se întâmple. Când Rosie îi spusese despre asta lui Nikki, fusese respinsă mai rapid decât ea fugind după prăjituri proaspăt scoase din cuptor.

Nu mai întâlnise până atunci un membru al familiei de Vincent și cu siguranță nu îl întâlnise pe renumitul Devlin de Vincent, dar văzuse destule fotografii cu el pentru a ști că Devlin... ei bine, avea un efect anume asupra ei.

Un efect pe care nu îl putea defini și care îi tura hormonii mai ceva ca un Impala din 1967. Cu umeri lați și talie suplă, bărbatul era înalt, având peste un metru optzeci. Avea părul negru tuns scurt și genul de față care era considerată universal frumoasă. Pomeți înalți și un nas drept, acvilin, alături de o pereche de buze pline care aveau un arc al lui Cupidon perfect, precum și un maxilar pătrat, ferm și o bărbie cu o mică gropiță.

Bărbatul era uimitor, însă, cu toate acestea, avea ceva rece, aproape detașat și puțin nemilos în felul în care arăta. Oricui altcuiva, acest lucru i-ar fi scăzut din atractivitate, însă pentru Rosie? Îl făcea cu atât mai frumos.

O, Dumnezeule, Rosie își aminti în acel moment. Cum de putuse uita? Nu era sigură, dar tatăl lui murise recent. Lawrence de Vincent murise în același mod în care murise mama fraților de Vincent – la fel cum murise Ian.

De mâna lui.

Cu toate acestea, Lawrence de Vincent nu folosise o armă. Se spânzurase. Sau asta se afirmase în secțiunea de cancan a ziarului.

I se frângea inima pentru el, pentru toți frații. Să treacă prin așa ceva nu doar o dată, ci de două ori? Doamne, Dumnezeule...

Devlin nu se întorsese complet înspre ea, dar se uita la ea, și ea se uita la el, și nu așa se așteptase ea să se desfășoare vizita ei la cimitir.

– Te pot ajuta? întrebă el, și, Dumnezeule, vocea lui era la fel de pătrunzătoare precum oceanul.

– Te-am văzut acolo, când ți-au căzut florile în băltoacă, spuse ea, apropiindu-se puțin de el. Am câteva în plus. M-am gândit că ți-ar fi de folos.

Soarele îi luminează pomeții în timp ce el își înclină capul într-o parte. Nu răspunse.

– Le vrei? întrebă ea, întinzând brațele către el și ținând bujorii.

Devlin tot nu răspunse.

Ea își mușcă buza de jos și decisese că, dacă tot intrase în horă, putea să și joace. Pășind pe lângă bordura de piatră, merse spre Devlin. Serios, bărbatul era înalt, și ea trebui să-și dea capul pe spate pentru a-i întâlni privirea.

Ochii aceia.

Gene negre, dese și groase, care îi încadrau ochii de culoarea golfului, un albastru-verzui uimitor.

Ochii lui nu îi întâlneau pe ai ei. Nu, el părea că... se uita la gura ei.

O cuprinse un val de căldură. „Are o logodnică.“ Sau, cel puțin, așa credea ea. Asta își spuse, de vreo trei ori, în timp ce se opri din a-și mușca buza de jos și încercă să vorbească din nou.

– Bujorii sunt favoriții mei, explică ea, pentru că de ce nu? Cei care au parfum, adică. Nu toți au, știi?

El își îndreptă capul și își ridică, într-un final, privirea către ea. Aproape că își dorise să nu fi făcut asta, pentru că nu mai

văzuse vreodată niște ochi atât de intenși, de serioși. Ochi care nu aveau nici o urmă de umor. O privire care era clar tulburată.

Și totuși, era, oare, surprinsă? Tatăl lui murise, și putea să jure că mai era ceva recent în ziare despre familia lor, care era tot un fel de dramă, dar, oricum, el era într-un cimitir, în fața mormântului familiei, așa că, da, probabil era tulburat.

Nu era și ea tulburată?

– Nu știam asta, răspunse el.

– Ei bine, acum știi, spuse ea, încercând timid să zâmbească.

– Cum miroso? întrebă el după un moment de liniște.

– De fapt, aceștia miroso a trandafiri, și cred că ai putea pur și simplu să iei trandafiri dacă îți place acel miroso, dar mereu am crezut că bujorii sunt mai frumoși.

– Sunt, spuse el, coborându-și privirea spre locul unde îi ținea ea.

– Sunt ai tăi dacă îi vrei, zise Rosie, zâmbind un pic mai mult.

Trecu un moment, apoi el se întinse să ia florile. Degetele lui îi atinseseră ușor degetele cu care ținea mănunchiul de flori. Privirea ei zbură către fața lui. Bărbatul zâmbi ușor. Atingerea fusese una fugară, dar ea se gândi...

Părea de necrezut, dar Rosie se gândi că fusese dinadins.

– Nu cred că oamenii fac asta des, spuse el, uitându-se la bujori, apoi din nou la ea.

– Ce să facă? întrebă ea, lăsând mâna jos.

– Să caute pe cineva într-un cimitir pentru a înlocui florile pe care acel cineva le-a scăpat din greșeală, explică el, ridicând privirea la zgomotul unui avion care zbura pe deasupra, îndreptându-se spre aeroport. Apoi, acea privire pierdută se îndreptă din nou spre ea cu aceeași intensitate ca mai devreme. Mă gândeam că altcuiva nu i-ar fi păsat deloc.

– Sper că nu este adevărat, spuse Rosie ridicând dintr-un umăr.

– Este, zise, ca și cum nu ar fi avut nici un dubiu. Mulțumesc!

– Cu plăcere!